

СПРАВА «СЬОМАК ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF SYOMAK AND OTHERS v. UKRAINE)

(Заява № 1691/21 та 5 інших)

Стислий виклад рішення від 02 грудня 2021 року

На момент подання заяв до Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявники відбували покарання у виді довічного позбавлення волі.

До Європейського суду заявники скаржилися за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на їхнє покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення.

Розглянувши скарги заявників, Європейський суд зауважив, що Конвенція не забороняє застосування покарання у виді довічного позбавлення волі до осіб, яких було визнано винними у вчиненні особливо тяжких злочинів, наприклад, умисному вбивстві. Однак для того, щоб таке покарання відповідало вимогам статті 3 Конвенції, воно має бути *de jure* та *de facto* скоротним, що означає як наявність у засудженого перспективи звільнення, так і можливість перегляду вироку.

Посилаючись на свою попередню практику, зокрема на рішення у справі «Петухов проти України (№2)», Європейський суд зазначив, що не вбачає жодних фактів або аргументів, здатних переконати його дійти іншого висновку щодо прийнятності та суті скарг заявників, та констатував порушення статті 3 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. *Вирішує* об'єднати заяви;
2. *Оголошує* заяви прийнятними;
3. *Постановляє*, що ці заяви свідчать про порушення статті 3 Конвенції;
4. *Постановляє*, що встановлення порушення само собою становить справедливу сатисфакцію».